

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΚΑΖΑΣΟΓΛΟΥ

Γ'.

(Συνέχεια και τέλος)

'Ο Καζάσογλου άναστένανε και πάλι και μου άπάντησε: — Καί τί δέν μου συμβαίνει!... Βάσανα, μεγάλα βάσανα ριπέτειες... — Περιπέτειες;... 'Εσύ, ό ηουχώτερος τών θνητών... — Καί όμως... Καί όμως...

Καί μου διηγήθηκε ότι ήταν έφοριακός υπάλληλος, κι' ότι τό «δικό μου» καθεστώς, τόν πήρε για «βασίλειο» και τόν έταξε από τη θέσι του. Πέρασε έτσι δύσκολες στιγμές, κι' άν δέν βρισκόταν ό Γι-ώργης 'Αποστόλου, μεγάλωμπορος εκεί, να τόν περιμαζέη στο σπίτι του και να τού δώση να τού κρατήη τά λογιστικά βιβλία, θά πέθανε της πείνας και τά παιδιά του και αυτός!...

— Καλά, τού λέω, και γιατί δέν άποτεινίσουνα στον Καλέφα, που ήταν διοικητής εδώ; Αυτός σέ ξέρει από την «Ακρόπολι».

Μου άπάντησε πως δέν τό σκέφτηκε.

Πήγα την άλλη μέρα και τόν έπισκέφτηκα. 'Εκαθόταν σε μιá κάμαρα του μεγάλου σπιτιού του 'Αποστόλου. Εύγενεστάτη ή κυρία του και χαριτωμένα τά παιδιά του.

Φρόντισα άμέσως για να τού δοθώ, προς ένισχυόν του, μιá ήμερομισθία δημοσία θέσι κι' έχάλασα τόν κόσμο για ν' αναλάβη και πάλιν τό άξίωμα του τό «άκακον αυτό άρνίον», όπως τόν έχαρακτήριζα, τό όποιον, καθώς και στενοκέφαλες έμπάθειες κομματικές είχανε καταστρέψει. Κι' ή προσπάθειές μου πέτυχαν.

'Επανήλθεν ως έφορείου κατ' αρχάς. Καί όταν έτοιμοτήθη ό κ. Ρίζος, άτ' τόν Πύργο της 'Ηλείας, άν δέν άπατώμα, έφορος εκεί. ό Καζάσογλου προεδίασσε σ' έλεγκτική.

'Ο κ. Ρίζος, ό όποιος όχι μόνον δέν ήταν φίλος της καταστάσεως αλλά ήταν και δεδηλωμένος αντιβενζελικός, πολλές φορές μου έκανε για τόν Καζάσογλου άορίστους νύξεις:

— 'Ο προστατευμένος σου ό Καζάσογλου, μοβίλεγε, δείχνει έμπάθεια κομματική στην υπηρεσία και μπορεί να μ' εκθέσει.

— Σάπα, βρε άδερφέ, τού άπαντούσα. Δέν τόν ξέρεις τόν Καζάσογλου!... Αυτός είνε ένας άγιος...

— Άγιος ίσως, αλλά όμως... σύγχρονος!

— 'Ο συγχρονισμός του είνε μόνον δ...μπωπές και τά γυαλιά του, αλλά ή καρδιά του είνε άγγελική!... 'Ακακον άρνίον!... Τόν παρεξηγείς!

— 'Ισως, μου λέει. 'Αλλά έπειδή εγώ είμαι φίλος της σημεινής κυβερνήσεως, θά μέ παρεξηγήσουν, ότι τό γραφείο μου καταδιώκει τούς Βενζελικούς!... Νά ξέρης ότι τούς καταδιώκει ό Καζάσογλου!...

"Ήμουν κυρίαρχος τού άπειρου.

Πέρασε ακόμη κάμποσος καιρός. Καί ήσαν ή έκλογές του 1920. ή όποιες συνελήσαν τούς Βενζελικούς.

'Αποτραβήχτηκα τότε άπ' την υπηρεσία κι' έμεινα σ' ένα σπίτι της «Βυσσάκας Κούλας» που έξείχε, σάν φωλιά, άπάνω από τόν μεγάλο κρημνό τών Βοδενών. Κτύταζε κανέναν κάτω και χαλιζότανε. 'Ο θράχος από κάτω από τό σπίτι ήταν κομραλισμένος. 'Ετσι, όταν κτύταζε κανείς κάτω άπ' τό πάτωμα, έβλεπε... δένδρα. Τό σπίτι ήτανε παλιό, και όταν φυσούσε άέρας δυνατός κοινότητα. Έτριβε και άναταραζόταν όλόκληρο!

'Ο συνταγματάρχης 'Ηλίας Πολίτης, ύπασπιστής του Λεοναρδοπούλου, μου διοικούσε την ένάτη Μεραρχία την εποχή εκείνη και έμεινε στα Βοδενά, όσως μέ έπισκέπτετο, μου έλεγε:

- Μά γιατί κάθεται εδώ;
- Γιατί;
- Μά σπίτι είνε αυτό ή... παπαφίγκος!

'Αλλά τό σπίτι εκείνο είχε και άλλα έλαττώματα. 'Η σάπια του ξυλόδεσι ήταν γεμάτη από φαρμακερούς σκοροπιούς, άπ' τις κοκράλες δέ του θράχου του και από τά δένδρα και τις άγροικηματοειδές του κρημνού του άνεβαίνανε άπάνω φειδιά και... κατασηρώνανε εκεί ως συγκάτοκοί μας.

Πολλές φορές, άνοίγοντας τά παλιά ντουλάπια του, έβλέπαμε ένα κούλουριασμένο στη λαβή καμμιάς κανάτας, ν' άπλώνη τό κεφάλι του, μέ άνοιχτό τό τριανταφυλλένιο του στόμα και πεταμένα τά κόκκινα σάν πύρινα γλωσσίδα του!...

'Αλλά ή φύσις που ξαπλωνόταν από κάτω, ή θεά από εκεί άπάνω, τό άπειρον, τού όποιου ήμουν κυρίαρχος και ή μοναξιά της όποιας ήμουν βασιλεύς, μέ έκανε να παραβλέπω τούς κινδύνους του και να μη θέλω να φύγω από εκεί.

Μιά φορά τό ύπουργείον τών Στρατιωτικών, ή τό Σώμα Στρατού Θεσσαλονίκης, είν δέν άπατώμα, ζήτησε από τας διαφόρους πόλεις της Μακεδονίας να τού ύποδείξουν σπίτια μεγάλα και εύρύχωρα, για να τά έπιτάξη και να τά μεταβάλη σε νοσοκομεία, για να τοποθετήσ' αυτά πλήθος άσθενών και τραυματιών, οι όποιοι δέν χωρούσαν στα νοσοκομεία της Θεσσαλονίκης.

Φρούραρχος τότε στα Βοδενά ήταν ένα πολύ καλό και ευγενικό παιδί από τας Καλάμας, ό κ. Μπαλής. Παρά τό αντίθετα πολιτικά φρονημάτά του, ούτε στο καταροφιθέν καθεστώς έδωσε άφομή ποτέ, ούτε στο αντίθετον παρεξेत्रάτη.

Μιά μέρα ήρθε στο σπίτι μου, σταυροσκοπούμενος.

— Βρε άδελφέ, μου λέει, ζήτησαμε από την 'Εφορία να μās ύποδείξη ένα μεγάλο σπίτι για Νοσοκομείο και ξέρεις ποιό μās ύπέδειξε;...

— Φαντάζομαι, τού λέω, τό κενόν και μη χρησιμοποιούμενον οικοτροφείον της 'Εταιρείας Τσίτον.

Και ήταν πράγματι ένα μεγάλο και καλοφτιαγμένο κτίριο αυτό, που μπορούσε να χωρέση 200 άσθενείς και παραπεάνω.

— 'Οχι, μου λέει, δέν μās ύπέδειξαν αυτό, αλλά τό... δικό σου! Μά τό δικό σου μπορεί να κάνει για... άστεροσκοπείο, για άεροπορικός σταθμός, για άνέμων... άποθήκη, αλλά για Νοσοκομείο ποτέ.

— Λάθος θά κάμανε, τού λέω.

— 'Οχι. Νά, κτύταξε εδώ.

Και μου έδειξε έγγραφο σημείωμα της Οικονομικής 'Εφορίας, εις τό όποιό τού τονίζανε και... τας εύθινας που θά είχε, άν δέν έσπευδε να καταλάβη τό σπίτι που έμεινα έντός δύο ημερών!...

— Μά τί είνε ή 'Εφορία, Στρατηγείο; ρώτησα.

— 'Οχι, αλλά τό κάνει από υπερβολικό ενδιαφέρον, φαίνεται. 'Οστόσο εγώ άπάντησα ότι για κάθε άλλο κάνει παρά για άναρωτήριο ανθρώπων τό σπίτι σου.

Πήρα τότε τό σημείωμα και τό κτύταξα.

'Ήταν ό χαρακτήρας και ή ύπογραφή του Καζάσογλου: «'Ο 'Εφορος και ά.α. Β. Καζάσογλου κτλ.».

Τό «άκακον άρνίον» φαίνεται ότι κρυφοδάγκανε.

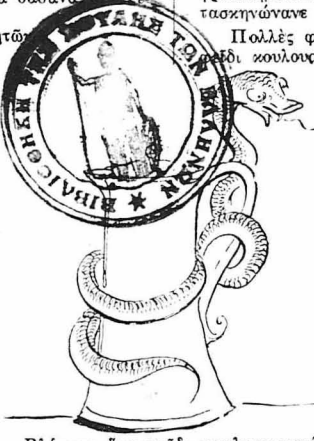
'Αλλά είνε προτιμότερο να σταματήσω εδώ...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΟΝΟ

- 'Ο χρόνος είνε ή ζωή της ψυχής. Η σ ί ο δ ο ς .
- 'Η άβυσσος του χρόνου είνε ό κοινός τάφος όλων. Ν τ ρ υ ν τ ε ν .
- 'Ο χρόνος είνε ό μεγαλύτερος άπ' όλους τούς νεωτεριστάς. Β ά κ ο ν .
- 'Ο χρόνος είνε ό κήρυξ της αληθείας. Κ ι κ ε ρ ο ν .
- 'Ο χρόνος είνε ό τροφοδότης κάθε αγαθού. Σ α ί ξ η η ρ .

Βλέπαμε ένα φειδι κούλουριασμένο, στη λαβή καμμιάς κανάτας!

